

Arrest

nr. 180 167 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE DECKER, die *loco* advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Nekemte, en te behoren tot de Oromoetnie.

In 1985 Ethiopische kalender (EK), 1992-1993 Gregoriaanse kalender (GK), werd u een eerste maal voor één jaar en zeven maand naar de gevangenis gestuurd. De Ethiopische autoriteiten intimideerden u en de Oromo's in het algemeen. U werd ervan verdacht een informant te zijn voor het verboden Oromo Liberation Front (OLF). Sindsdien stond uw naam op de zwarte lijst van de politie.

In 1994 EK (2001-2002 GK) werd u opnieuw gearresteerd. Tijdens een confrontatie tussen mensen van de Oromoetnie en de Gumuz-etnie werd u onderweg naar uw werk gearresteerd. De overheid verdacht u ervan een informant te zijn. U werd hard geslagen en twee jaar lang achter de tralies gezet.

Toen er in 1998 EK (2005-2006 GK) brand uitbrak in het woud en daardoor een betoging losbarstte, werd u opnieuw gezocht door de autoriteiten en voor lange tijd gearresteerd. Daarnaast werd u ook heel vaak kortstondig gearresteerd en werkte de overheid u steeds tegen in het uitoefenen van uw professionele activiteiten.

De laatste keer dat u voor lange tijd werd gearresteerd was van miazia 2006 EK (april 2014 GK) tot en met 29 genbot 2006 EK (6 juni 2014 GK). Dit was naar aanleiding van betogingen tegen de landonteigeningen in Addis Abeba. U werd gearresteerd op de terugweg van het werk, toen u van de bus stapte. U werd ervan verdacht de maatschappij tegen de overheid op te zetten.

Beu van de vele arrestaties probeerde u een oplossing te vinden om aan uw problemen te ontkomen.

U vond deze in een Belgische ondernemer die in Ethiopië wou investeren. Omdat u eerst een opleiding in België moest krijgen, kwam u met een Belgisch visum naar België, op 24 november 2014. Uw visum was geldig tot en met 14 december 2014. Op 8 december 2014 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw identiteit legt u uw rijbewijs neer.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw asielmotieven weinig plausibel overkomen. Zo haalt u tijdens uw gehoor op het CGVS aan sinds 1985 EK (1992-1993 GK) geïmigreerd te worden door de Ethiopische autoriteiten (gehoorverslag CGVS, dd. 11/05/2016, p. 6). Meer dan twintig jaar lang zou u reeds op hun zwarte lijst staan. Daardoor werd niet enkel uw leven en werkactiviteiten moeilijk gemaakt, u vloog ook vele malen - in totaal voor ongeveer vier jaar - achter de tralies telkens er een conflict plaatsvond. Deze verklaringen, als zou u de paria van het Ethiopische regime zijn, lijken dan ook hoegenaamd niet te stroken met de vaststelling dat u legaal Ethiopië zonder problemen kon verlaten via de internationale luchthaven van Addis Abeba, met een paspoort en visum op eigen naam (CGVS, p. 5). Uw verklaring dat degenen die u van het staatsapparaat op een zwarte lijst hadden staan uit de provincie kwamen (CGVS, p. 15), is geen verklaring voor deze vaststelling. Dat u zonder tegenwerking een visum kan bemachtigen en de luchtvaartcontrole zonder problemen zou hebben kunnen doorstappen, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Eveneens komen uw verklaringen over uw vele arrestaties en gevangenschappen niet plausibel over in het licht van het feit dat u helemaal geen politiek profiel hebt. U benadrukt geen lid te zijn geweest van het OLF en er helemaal geen politieke activiteiten op na te hebben gehouden (CGVS, p. 8 & p. 9). Op basis van deze verklaringen kan dan ook worden geconcludeerd dat u helemaal niet in het vizier kon lopen van de Ethiopische autoriteiten. In een Ethiopische context kan worden verwacht dat de autoriteiten heel wat politieke dissidenten achter de tralies plaatsen net omwille van hun activiteiten of opruiende gedachten tegen het huidige regime. Dat deze autoriteiten zich dan toch zo persistent zouden concentreren op personen als u, die helemaal geen politieke activiteiten of connecties hebben, is weinig geloofwaardig. Meer vanzelfsprekend zou zijn dat de autoriteiten zich concentreren op de personen die er wel politieke activiteiten op na houden en banden hebben met het OLF en die dus een direct gevaar vormen voor het voortbestaan van het huidige regime.

Ook weinig plausibel zijn de door u aangehaalde momenten waarop u werd gearresteerd. In 1994 EK (2001-2002 GK) zou u onderweg naar het werk (CGVS, p. 6) zijn gearresteerd omdat de overheid u ervan verdacht de aanstoker én organisator te zijn van een gevecht tussen de Oromo-etnie en de Gumuz-etnie. In miazia 2006 EK (april 2014 GK) zou u, naar aanleiding van betogingen tegen de landonteigeningen, zijn gearresteerd toen u onderweg van het werk naar huis van de bus stapte. U stond namelijk al een decennium op hun zwarte lijst (CGVS, p. 13-14). Er mag echter worden aangenomen dat de Ethiopische overheid onschuldige mensen die van en naar het werk gaan, kan onderscheiden van de echte onruststokers die het regime willen doen vallen. Er kan dan ook weinig waarde worden gehecht aan uw gratuite verkalkingen als zou u op hun zwarte lijst hebben gestaan en steevast zijn gearresteerd telkens er een onrust plaatsvond.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw arrestaties en gevangenschappen ondergraven door uw uiterst vage en oppervlakkige verklaringen daarover. Gevraagd wat te vertellen over uw gevangenschap van een jaar en zeven maand vanaf 1985 EK (1992-1993 GK) haalt u aan dat u naar overheidspropaganda moest luisteren die uitgezonden werd via de luidsprekers in de hal en dat u zich steeds afvroeg waarom u als Oromo was geboren. Meer kan u niet over vertellen over deze maandenlange gevangenschap (CGVS, p. 8). Gevraagd het interieur van de hal te beschrijven, komt u niet verder dan dat het een grote hal was die waarschijnlijk een cementvloer had. Er waren ook veel mensen, zoals op een markt (CGVS, p. 9). Meer over uw toenmalige verblijfplaats kan u niet vertellen. Wanneer u dan wordt gevraagd enkele namen van celgenoten te geven waarmee u vanaf 1994 EK twee jaar lang had verbleven in de Nekemte gevangenis, kan u deze ook niet geven, net zoals u niet weet

met hoeveel personen u in de cel zat (CGVS, p. 10 & p. 11). Gevraagd een beschrijving te geven van uw leven in de cel gedurende die twee jaar, komt u niet verder dan dat u discussieerde met uzelf en uzelf afvroeg wat u als Oromo verkeerd had gedaan (CGVS, p. 11). Meer kan u opnieuw niet verduidelijken (CGVS, p. 11). Wanneer u dan wordt gevraagd hoe u uw laatste gevangenschap in 2006 EK (2014 GK) mentaal hebt overleefd, komt u niet verder dan te zeggen dat u stress had en aan het vechten was met uw eigen gedachten (CGVS, p. 14). Meermaals uitgenodigd meer en diepgaander over uw gevoelens te vertellen, maakt u duidelijk dat u alles al gezegd had (CGVS, p. 14-15). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van ingrijpende gebeurtenissen weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten verder onaannemelijk worden.

Tot slot doet de vaststelling dat u reeds op 24 november 2011 in België op legale wijze bent aangekomen en pas op 8 december 2014 asiel heeft aangevraagd ernstige vragen rijzen betreffende u nood aan bescherming. Zo heeft u in België asiel aangevraagd op 8 december 2014, twee weken nadat u op 24 november 2014 legaal in Brussel was geland (CGVS, p.5). Van een persoon die beweert vervolging te vrezin in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat die bij zijn aankomst of kort nadien bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat u nog enige tijd heeft laten verlopen alvorens asiel aan te vragen, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en plaatst dus wederom vraagtekens bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u geopperde oppositieactiviteiten en ondergane vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève bestaat of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen. Het door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde rijbewijs wijzigt bovenstaande vaststellingen niet. Dit document zegt enkel iets over uw identiteit, die niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 augustus 2016 een schending aan van artikel 1.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de "materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat zijn vrees "wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker" en "een bewustzijn van het risico in Ethiopie gearresteerd te worden door de Ethiopische autoriteiten omwille van zijn etnisch herkomst, zijnde het feit dat verzoeker tot de Oromo-etnie toebehoort". Verzoeker benadrukt "zijn activiteit voor de Oromo gemeenschap in Ethiopie in zijn hoedanigheid van Oromo sympathisant", met name zijn "cultureel hulp aan de Oromo gemeenschap verleend met het oog op de instandhouding van de fundamentele waarden van de Oromo-gemeenschap".

Volgens verzoeker heeft hij "tijdens zijn gehoor overtuigende verklaring neergelegd waaruit kan afgeleid worden dat zijn leven effectief in Ethiopie in gevaar is". Hij stelt in Ethiopië geen intern vluchtalternatief te hebben en niet op de bescherming van zijn gezin te kunnen rekenen gezien die "machteloos geworden is".

Aangaande zijn legale uitreis benadrukt verzoeker dat hij "uit Ethiopie met behulp van een mensensmokkelaar ontvlucht heeft" en dat de mensensmokkelaar "heeft de agenten in de luchthaven omgekocht alwaar de doorreizen van verzoeker via de luchthaven gemakkelijk werd gemaakt". Hij wijst op "de corruptie in de luchthaven van Addis Abeba" en acht het "logisch dat verzoeker Ethiopie kan verlaten via de luchthaven van Addis Abeba zonder problemen".

Verzoeker stelt dat men in een Ethiopische context geen politiek profiel nodig heeft om door de overheid vervolgd te worden: *“Mensen die geen politiek profiel hebben worden in Ethiopie door de overheid vervolgd omwille van hun Oromo-etnië en hun bijdrage tot de instaan houdende van de Oromo culture. Mensen van de Oromo-gemeenschap hebben geen vrije meningsuiting in Ethiopie. Zo worden Oromo muzikanten door de overheid vervolgd omwille van het feit dat de muzikanten de Oromo culture bevorderen. Meer nog worden mensen die de Oromo traditionele kledij dragen, eveneens vervolgd. Deze categorie van Oromo mensen hebben geen politiek profiel toch worden zij door de Ethiopische overheid vervolgd.”*. Volgens verzoeker komt hij *“in aanmerking voor vervolging en werd effectief door de Ethiopische overheid vervolgd wegens zijn Oromo-etnie en zijn bijdragen tot de bevorderen van de Oromo gemeenschap”*.

Verzoeker verwijst *“naar zijn gehoorverslag alwaar verzoeker pertinente informatie omtrent zijn gevangenschap in Ethiopie gegeven heeft”*. Hij stelt *“dat een gevangenis instelling in België niet hetzelfde is als een gevangenis in Ethiopie”, dat “er bestaat geen systeem van celgenoten aangezien verzoeker samen met veel anderen in een grote ruimte werd aangehouden”, dat het hierdoor onmogelijk is “om van een celgenoot te spreken. Informatie omtrent het aantal gevangenen evenmin.”* en dat hij niet de mogelijkheid had *“om rondgeleid te worden om kennis te nemen van de gevangenis in zijn geheel”*.

Verzoeker voert aan dat *“de Adjunct-commissaris in de bestreden beslissing zich beperkt tot een lichtzinnige overwegen van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* en *“nagelaten heeft onderzoek te doen of er een schending kan zijn van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet, dit in het kader van de foltering of onmenselijke behandeling van de Oromo-gemeenschap door de Ethiopische autoriteiten”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart problemen met de Ethiopische autoriteiten te vrezen omwille van zijn behoren tot de Oromo-gemeenschap. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

2.4. Vooreerst legt verzoeker geen enkel stuk neer dat zijn talrijke (soms jarenlange) arrestaties en zijn vlucht kan staven. De bewijslast berust in beginsel nochtans bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Om zijn identiteit te staven legt verzoeker enkel een rijbewijs voor, doch hij laat na enige andere identiteits- of reisdocumenten aan te brengen.

2.5. Daar waar verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen onaannemelijk, vaag en weinig doorleefd zijn. Zo is het geenszins geloofwaardig dat de Ethiopische autoriteiten verzoeker, die zelf toegeeft geen politiek profiel te hebben (gehoor, p. 8-9) en volgens zijn verzoekschrift louter *"cultureel hulp aan de Oromo gemeenschap verleend met het oog op de instandhouding van de fundamentele waarden van de Oromo-gemeenschap"*, 20 jaar lang dermate zouden viseren, waarbij ze hem zelfs tweemaal arresteerden toen hij naar zijn werk onderweg was en niets te maken had met het gevecht tussen de Oromo-etnie en de Gumuz-etnie of met de betogingen waarvoor de autoriteiten schuldigen zochten (gehoor, p. 6, 13-14). Verzoekers verklaringen over zijn beweerd opsluitingen zijn bovendien dermate oppervlakkig, dat ze niet kunnen overtuigen. De uitleg in het verzoekschrift *"dat een gevangenis instelling in België niet hetzelfde is als een gevangenis in Ethiopie"*, dat *"er bestaat geen systeem van celgenoten aangezien verzoeker samen met veel anderen in een grote ruimte werd aangehouden"*, dat het hierdoor onmogelijk is *"om van een celgenoot te spreken. Informatie omtrent het aantal gevangenen evenmin."* en dat hij niet de mogelijkheid had *"om rondgeleid te worden om kennis te nemen van de gevangenis in zijn geheel"*, verklaart niet waarom verzoeker zijn gevangenschap van een jaar en zeven maanden in 1992-1993 geenszins op een doorleefde manier kon beschrijven (gehoor, p. 8), noch waarom hij geen namen van celgenoten kon noemen van zijn twee jaar durende gevangenschap in de Nekemte gevangenis (gehoor, p. 10-11), noch waarom hij enkel vage verklaringen kon afleggen over zijn opsluiting in 2006 (gehoor, p. 14).

2.6. Dat verzoeker geen vrees dient te koesteren voor de Ethiopische overheden wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker zijn land op legale wijze, met zijn eigen paspoort en met een visum, kon verlaten via de luchthaven van Addis Abeba. Dat hij *"uit Ethiopie met behulp van een mensensmokkelaar ontvlucht heeft"* en dat de mensensmokkelaar *"heeft de agenten in de luchthaven omgekocht alwaar de doorreizen van verzoeker via de luchthaven gemakkelijk werd gemaakt"*, strookt niet met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar hij stelde dat hij op de Belgische ambassade een visum verkreeg omdat *"Er is een ondernemer van België die projecten in Ethiopië wil doen. Hij wou een Ethiopiër die met hem werkte en hier een opleiding zou volgen. Dit was een opportuniteit zodat ik weg zou geraken, reeds lang, 20 jaar problemen."* gehoor, p. 5) en dat hij op de luchthaven van Addis Abeba geen enkel probleem kende omdat hij een visum had (*"Wegens visum geen problemen verkregen."*; gehoor, p. 5). Verzoeker maakte geen melding van enige omkoping (gehoor, p. 5). Verzoekers stelling tijdens zijn gehoor dat degenen die hem op een zwarte lijst hadden staan uit de provincie kwamen (gehoor, p. 15), strookt dan weer niet met de bewering in het verzoekschrift dat verzoeker een vrees koestert in heel Ethiopië en nergens een intern vluchtalternatief heeft.

2.7. Verzoeker kan niet overtuigen dat hij zijn land van herkomst verliet omwille van een vrees voor vervolging. Dit blijkt nog duidelijk uit de vaststelling dat verzoeker op 24 november 2011 in België op legale wijze is aangekomen, maar pas drie jaar later, op 8 december 2014 asiel heeft aangevraagd (gehoor, p. 5). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag namelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.10. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.11. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK